

Acabà essent papallona adulta

Agustí Masip Vidal

Conte presentat en el 14è Premi de
narrativa curta per Internet TINET

Tinet
www.tinet.cat

Tot el que ell fa s'assembla a alguna cosa vella ja feta, tal volta còpia del diccionari, les frases fetes del qual, sap utilitzar acuradament en qualsevol ocasió sense que ningú ho sàpigui o ho pugui endevinar. Alguns diuen que sap donar gat per llebre, i quan son pare surt i ell es queda a casa, omple espais buits amb celeritat, i quan les ombres li arriben de l'ànima, un harem de preguntes li omplen el cap que li bull de saber-se menyspreat sense saber massa bé per què. Coneix les ombres dels somnis quimèrics esdevinguts fracàs. No obstant, encara somia mentre, a fora, l'ocell sembla bressolar el mar que brama clos dins un golf estrany; dubta, es disposa i finalment es decideix a tirar endavant el procés de pau encallat entre dues ombres que li arriben cada dia al voltant de les onze del matí, i que són de la mateixa roca. I torna a bramar el mar furiós de la seva desconeguda impotència, gegant com és, ara se sent minúscul, petit, desmesuradament dèbil, esquifit... Vindrà un dia, i serà demà. Si el pare no hi fos...

Estiu, agost, migdia, sol abrasador, calor certa d'una migdiada del dia més calorós de l'agost, xafogosa tarda que ens espera a tots després del son lleuger en una fresca ombra, d'un salze vora l'aigua cristal·lina de l'estanyet que volta el jardí de casa del fuster.

S'aixeca prest, ràpid, amb angúnia de saber que la feina encara no està enllestida, que son pare el vol només per a treballar, que a mitja tarda vindrà el client disposat a qualsevol cosa per tenir ja feta la feina encomanada. Un calaix de fusta d'eben fet a mida amb un tirador de plata en forma de cap de bou amb banyes llargues i punxents. Pensa que un encàrrec així no l'ha tingut mai, i més, si

pensa que aquest calaix va dintre d'un armari empotrat que hi ha a les golfes de la casa veïna que està tancada quasi tot l'any. El misteri li ronda pel cap, sap que la feina era delicada i més, tractant-se de qui es tracta el client.

Se sent cantar el fuster mentre ribota la fusta i li va donant la forma final al seu treball; mentre va i ve lliscant entre l'eben el ribot, els seus pensaments s'enlairen cel enllà, a través dels núvols engegantits per formes suaus fetes a cops de vent, forjant somnis que s'esvaneixen tot just obrir els ulls i contemplar la feina acabada. Si son pare sabés que al seu cap li ronden les idees, els somnis, els sentiments llargament amagats, frustrats, capats de soca-rel...

S'asseu cansat després de la lluita per transformar en un calaix, la fusta sense forma. Respira alleugerit, esbufegat, s'eixuga el front xop de tanta suor inútil i es resigna, callat a torna a recordar la seva soledat, el seu posat adust no li permet exterioritzar els seus sentiments més enllà d'un somriure tímid quan no hi ha altre remei. Tot ell és un misteri que ningú gosa descobrir, que ni ell mateix s'atreveix a mostrar-se per por de no saber qui és aquell que mira al seu mirall.

Al cap del temps, passà allò que havia de passar; son pare morí i ell s'alliberà del seu jou. No sabia què fer, com fer, quan fer; però era lliure de decidir si fer-ho o no, i aquest fou el seu primer gran entrebanc; després en vingueren més, molts més.

Li hagués agradat rebre consol dels seus convilatans després de la mort del seu pare, però rebé menyspreu per part de tots, per tot el mal que el difunt havia causat a molts dels seus veïns o coneguts.

De fet, ell no sabia res del que havia passat abans ni del que ara passava; havia crescut tancat a casa, lluny de tot i de tothom, son pare l'havia amagat de la gent perquè pensava que no era una persona sinó més aviat un monstre que la natura li havia enviat. Tenia la cara desfigurada, el cos esbiaixat i només una mà, de fet no podia ni dir que fou a causa d'un accident i encara menys, d'un acte heroic; simplement va néixer sense part de l'avantbraç i amb el cos malgirbat a causa, diuen, d'una malformació congènita deguda a les radiacions de la nuclear que hi havia a prop d'on ell vivia. De fet, però, el pitjor era que no entenia el món ni el món l'entenia a ell, i son pare el va fer passar per imbècil; desenganyat com estava d'aquell fardatxo que va veure néixer de la seva dona i que mai li volgué dir: fill.

Visqué sempre dins a casa com un exiliat al propi país, just coneixia els contorns més propers al seu domicili i les cantonades dels carrers veïns. Des de la finestra de l'habitació, algun dia, semblava que albirava el blau del mar proper que intuïa per les salabrors que el vent portava a casa segons la direcció que prenia. Sempre pensà que el món només era aquell tros de món que ell veia i el poc que intuïa de les coses que escoltava d'amagat quan els clients feien comandes al seu pare que ell executava sense cap queixa.

Després de l'enterrament del seu pare, en el qual no va vessar ni una trista llàgrima, es disposà a viure sol a casa i començar a endreçar-la i posar-la al seu gust; els solitaris saben coses que la gent no sap, senten desigs desconeguts, tenen sentiments més alterats i profunds que la resta dels humans... i se li despertà el desig de

comunicar-se amb la resta del món com mai abans havia pogut ni gosat fer. Esdevingué aquest desig, el motor que l'impulsà a sortir de casa i va començar a recórrer la ciutat, conèixer els seus racons i els seus habitants, descobrir el món que sempre li havien forçadament, amagat.

I descobrí, desenganyat, que el seu món eren les parets de casa seva, que casa seva esdevenia el seu castell inexpugnable que el defenia dels altres, que l'apartava de les misèries, de les angoixes, dels dolors i de les traïdes ambicions del món. Un dia es posà a dormir i les hores i els dies esdevingueren monòtons, avorrits i decidí no llevar-se més; i un dia morí d'un fart de son, dormint el llarg i profund somni del desig frustrat de comunicar-se.

La llibertat li donà poc, una mica de vida i tota la mort, com a les crisàlides quan fan la metamorfosi.

Acabà essent papallona adulta.